

"Πάρε την κατανόηση της Ανατολής και τη Γνώση της Δύσης και μετά... ψάξε για το πραγματικό νόημα της ζωής..."

Γράφει
Ο Ευάγγελος Μαυρογόνατος

«Η τέχνη μακρά, ο βίος βραχύς» (Ιπποκράτης)

Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο μέσα σε μια απέραντη απλότητα της φύσης, προκειμένου να μην έχει άγχος, να διάγει όντως «βίον ανθόσπαρτον». Παραλλήλως του έδωσε και τη λογική να σκέφτεται και να αποφασίζει, δηλαδή του επέτρεψε να έχει το αυτεξούσιο. Όμως ο άνθρωπος εξελίχθηκε από τότε και μέχρι σήμερα σε ένα παράξενο πλάσμα. Μεταλλάχθηκε και θεωρεί ότι ο χρόνος στην επίγεια ζωή του δεν του αρκεί. Μπορεί να του «δώσεις» μια αιωνιότητα (αν ήταν εφικτό) και δεν θα καταλάβει πώς πέρασε. Πάντα θα ζητά λίγη παράταση ακόμη για να προλάβει να κάνει αυτά που δεν πρόλαβε, λες και δεν είχε μια ζωή για να τα κάνει, ή καλύτερα να ικανοποιήσει το απύθμενο πάθος του. Ή μήπως δεν έτσι;

Αντί να συντηρήσει και να βελτιώσει αυτή την απλότητα που του χάρισε, προτίμησε την αυτοκαταστροφή του, παραλλήλως δε να καταστρέψει και τον επίγειο παράδεισο. Από τότε έως και σήμερα, λειτουργώντας ανθρωποκεντρικά και θεοποιώντας τις δυνάμεις του, προσπαθεί να δημιουργήσει πάντα καλύτερες συνθήκες ζωής.

Όμως ο τάλας δεν σκέπτεται τη συντομία στην επίγεια ζωή και ματαιοπονεί.

Αν κάνουμε λοιπόν ένα μικρό απολογισμό της ζωής μας με παράλληλη αυτοκριτική, θα διαπιστώσουμε ότι όλοι μας περιμένουμε πάντα την κατάλληλη στιγμή να έρθει για εμάς. Πάντα περιμένουμε να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες. Όμως, όπως και να έχει, ένα είναι το μόνο σίγουρο, ο χρόνος δεν περιμένει. Ο χρόνος θα συνεχίσει να καλπάζει με ξέφρενο ρυθμό και να προχωράει όταν εσύ μένεις στάσιμος σε μια κατάσταση, περιμένοντας να ικανοποιήσεις τα απύθμενα πάθη σου. Ο χρόνος θα συνεχίσει να περνάει, ακόμα κι όταν εσύ νομίζεις ότι δεν περνάει με τίποτα. Ο χρόνος προχωράει συνεχώς, ακόμα κι αν εσύ τον θεωρείς δεδομένο.

Έχουμε κολλήσει σε δήθεν προβλήματα, έχουμε συνηθίσει να μεγαλοποιούμε τα μικρά πράγματα και να παραπονιόμαστε για οτιδήποτε ανούσιο, ξεχνώντας το πραγματικό νόημα. Αν κάποιοι δεν πιστεύουν ότι υπάρχει αληθινό νόημα σε όλα αυτά που γίνονται, τότε ας πούμε ότι έχουμε ξεχάσει το πιο απλό. Να είμαστε χαρούμενοι τώρα, να είμαστε καλά σήμερα. Γιατί να αναβάλλεις για αύριο αυτό που θα σου έδινε χαρά και μπορείς να κάνεις σήμερα; Κανείς δεν ξέρει πού θα είναι και ποιες θα είναι οι συνθήκες του αύριο.

Τυφλωμένοι από τις συνήθειες μας, κανείς μας δεν μπορεί να δει ότι όλα γύρω προχωράνε. Κανένας δεν καταλαβαίνει πόσο γρήγορα περνάει ο χρόνος, παρά μόνο όταν νιώσεις ότι σου τελειώνει. Και δεν χρειάζεται να φτάσεις σε μεγάλη ηλικία για να γίνει αυτό. Η εμπειρία μας έχει διδάξει με πολλές ιστορίες γι' αυτό το θέμα. Πόσες φορές έχουμε ακούσει λόγια του τύπου «μακάρι να είχα ζήσει πιο έντονα τη ζωή μου», «αν είχα άλλη μια ευκαιρία θα έλεγα όλα εκείνα που δίσταζα να πω» ή «αν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω, θα έκανα εκείνα τα οποία έτρεμα και φοβόμουν», από ανθρώπους που βρίσκονται στο τέλος της ζωής τους; Και όπως μας λέει ο Διογένης: «Όταν είναι κανείς νέος, είναι πολύ νωρίς. Όταν είναι γέρος, είναι πολύ αργά».

Γιατί χρειάζεται λοιπόν να φτάσουμε σε ακραίο σημείο για να κατανοήσουμε κάποια βασικά πράγματα; Δεν υπήρξε κανένας γονιός, δάσκαλος ή καθηγητής που να μας δίδαξε ότι ο χρόνος είναι κάτι που θα υπάρχει για πάντα και θα μπορούμε να τον αξιοποιούμε όσο και όπως θέλουμε. Εσφαλμένα έχουμε δημιουργήσει μέσα μας αυτή την αντίληψη, χωρίς καν να το καταλάβουμε. Διότι, όποιον κι αν ρωτήσεις για το αν θεωρεί τον χρόνο που έχει στη διάθεση του ως κάτι το σίγουρο, θα σου δώσει αρνητική απάντηση. Όμως, οι πράξεις του σίγουρα θα δείχνουν άλλα.

Καλώς ή κακώς, κάνουμε επιλογές με βάση τα πιστεύω, τις αξίες και τις συνήθειες μας. Αν θεωρούμε κάτι επείγον, θα του δώσουμε λίγο από τον χρόνο μας και συνήθως άμεσα. Αν δεν είναι επείγον, τότε θα μπει σε δεύτερη επεξεργασία, ανάλογα με τις προτιμήσεις μας και τις συνθήκες που επικρατούν. Και είτε θα το υλοποιήσουμε είτε θα το αφήσουμε για αύριο (ή μεθαύριο/του χρόνου/ποτέ). Πώς, όμως, κάνουμε τον διαχωρισμό μεταξύ σημαντικών και επειγόντων και αποφασίζουμε αν θα δώσουμε χρόνο; Μήπως, τελικά, δεν γνωρίζουμε ποια είναι εκείνα τα πράγματα που θέλουμε να τους αφιερώσουμε κομμάτι από τον χρόνο μας και ποια είναι εκείνα που δεν πειράζει κι αν τα αμελήσουμε;

Τελικώς, πρέπει όλοι μας να αντιληφθούμε, ότι ο χρόνος και η επίγεια ζωή που μας χάρισε ο δημιουργός είναι δωρεάν και από την στιγμή που τα χάσουμε δεν μπορούμε να τα πάρουμε πίσω.

Συνεπώς η ζωή μας όλη, είναι ένα 24ωρο με μια Ανατολή και μια Δύση δηλαδή μια ημέρα και από την στιγμή που δεν μπορούμε να την επιμηκύνουμε, ας αγωνιστούμε να την κάνουμε καλύτερη.

Αξιώματα και χρήματα μπορείς να αποκτήσεις παραπάνω από αυτά που έχεις, να εξαγοράσεις όμως με αυτά τον χρόνο δεν μπορείς.